

Η πολιτική «αμνησία» του Νίκου Κωνσταντόπουλου

Το Γιάννη Παπαγιάννη

Με ιδιαίτερο ενδιαφέρον αναμέναμε την πρώτη, ουσιαστικά, παρέμβαση για την προεδρολογία του **Νίκου Κωνσταντόπουλου**, ο οποίος, σύμφωνα με στενούς φίλους και συνεργάτες, «δεν θα έλεγε "όχι" σε μια πρόταση των δυο ισχυρών πολιτικών κομμάτων να τον προτείνουν για την... Ηρώδου Αττικού»!

Ενδιαφέρον είχαν επίσης όλα όσα υποστήριξε ο πρόεδρος του Συνασπισμού στη συνέντευξή του που δημοσιεύθηκε στην «Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία» για την ιδεολογική «ταυτότητα» που θα αποτυπώνει ανάγλυφα την εικόνα και το πολιτικό στίγμα του νέου Προέδρου της Δημοκρατίας.

Πολύ αμφιβάλλουμε, όμως, εάν τα όσα ανέφερε ο Νίκος Κωνσταντόπουλος απηχούν τις σκέψεις των πολιτών και αμφιβάλλουμε επίσης για το εάν προσπαθεί εσκεμμένα να διαστρεβλώσει τη σύγχρονη πολιτική ιστορία του τόπου.

Από το 1974 και μετά, πέντε προσωπικότητες πέρασαν την Ηρώδου Αττικού. Ο **Μιχαήλ Στασινόπουλος**, ο **Κωνσταντίνος Τσάτσος**, ο **Κωνσταντίνος Καρα-**

μανλής (δύο φορές), ο **Χρήστος Σαρτζετάκης** και ο **Κωστής Стеφανόπουλος** (δύο φορές, επίσης).

Από τις πέντε αυτές προσωπικότητες, οι τέσσερις προέρχονταν από την ευρύτερη Κεντροδεξιά. Άλλοι είχαν ενισχυμένη πολιτική δράση και σαφή κομματική ταυτότητα, άλλοι δεν ήταν ενεργά μέλη κόμματος, είχαν όμως ισχυρή πολιτική παρέμβαση και ξεκάθαρες φιλελεύθερες θέσεις.

Η μόνη εξαίρεση στον κανόνα ήταν ο Χρήστος Σαρτζετάκης. Προερχόταν από την Κοινοβουλευτική Αριστερά, δεν είχε προσδιορισμένη πολιτική δράση και ήταν ίσως ο μόνος, ο οποίος αμφισβητήθηκε έντονα κατά τη διάρκεια αλλά και στο τέλος της θητείας του, όχι μόνο από το σύνολο του πολιτικού κόσμου (ακόμα και από αυτούς που τον ψήφισαν το 1985!), αλλά και από τη συντριπτική πλειονότητα των ΜΜΕ και των ανθρώπων του πνεύματος.

Εάν ο πρόεδρος του Συνασπισμού τα ξέχασε αυτά, εμείς δεν είμαστε σε θέση να το γνωρίζουμε. Γνωρίζουμε, όμως, ότι η νομική και η πολιτική του κα-

τάρτιση είναι τέτοια, που εύκολα μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η χθεσινή του παρέμβαση κινήθηκε σε λάθος κατεύθυνση, χωρίς επιχειρήματα και αφοσίωση στη σύγχρονη ιστορία του τόπου.

Η «απαίτησή» του από τα κόμματα της Αριστεράς «να επιδιώξει τη μετατόπιση του άξονα της συναίνεσης σε όσο γίνεται προοδευτικότερη κατεύθυνση» θα μπορούσε επιεικώς να χαρακτηριστεί ως απόλυτα ατυχής.

Η συναίνεση δεν μετακινείται στην κλίμακα του άξονα «Κεντροδεξιά» ή «Κεντροαριστερά». Η συναίνεση μετακινείται μόνο στον άξονα της «υπερκομματικής» ή «κομματικής» προσωπικότητας.

Τα πράγματα είναι πολύ απλά και θα μπορούσαν να γίνουν ακόμα πιο απλά εάν ο Νίκος Κωνσταντόπουλος διευκρίνιζε τις πραγματικές του προθέσεις. Εκτός και αν δεν θέλει να τις διευκρινίσει γιατί ο πραγματικός του στόχος είναι η πίεση προς όλες τις κατευθύνσεις για να περάσει ο ίδιος το... κατώφλι της Ηρώδου Αττικού!